

[Helle Degn]

og ønsket om at knytte Fremskridtspartiet tættere til regeringen, tegner det ikke godt for gode forhandlingsresultater.

Statsministeren sagde ét, udenrigsministeren noget andet, miljøministeren og boligministeren noget tredje. Sådan gik det, da regeringen tidligere på ugen skulle forklare sin holdning til størrelsen af Danmarks ulandsbistand. Det tvinger folketingets øvrige partier til at fremsætte en dagsorden, som kan sikre en bistandspolitisk afklaring. Jeg skal derfor på vegne af Socialdemokratiet, SF og Det Radikale Venstre fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget opfordrer regeringen til at udarbejde en samlet plan inden den 1. januar 1989 for en bæredygtig politik i forhold til den 3. verden med udgangspunkt i Brundtland-kommisionens betænkning for den økonomiske politik, erhvervspolitikken samt miljø- og energipolitikens områder.

Folketinget bekræfter, at Danmarks ulandsbistand i 1992 skal nå FN-målet på 1 pct. af bruttonationalproduktet gennem en gradvis stigning som allerede fastlagt i den rullende 5-års-plan og med henvisning til Folketingets vedtagelse den 25. marts 1985.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 41).

Første næstformand (Knud Østergaard):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se foran). Dette forslag indgår nu i debatten.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg har bedt om ordet for straks at kommentere fru Helle Degns dagsordensforslag i et forsøg på at undgå, at vi blander tingene sammen. Jeg synes, vi skal se at få sporet debatten tilbage til det, den drejer sig om, nemlig Brundtland-rapporten og vores opfølgning af Brundtland-rapporten. Størrelsen af dansk ulandsbistands stigning eller ikkestigning er ikke emnet i dag. Det er noget, som bliver afgjort til december, når vi skal stemme om finansloven.

Jeg har vanskeligt ved at se, hvad man vil opnå ved i dag i en dagsorden at gentage, hvad Folketingets flertal jo én gang tidligere har besluttet. Det, der står i dagsordenen, er præcis

det samme som det, et flertal i Folketinget besluttede i 1985. Dengang kunne regeringen ikke støtte beslutningen om en så kraftig stigning som den, der blev foreslået, og det kan vi selv sagt heller ikke i dag.

Skal vi nu ikke gemme den debat, indtil regeringen er kommet med sit forslag til finanslov? Der vil jeg selv sagt være forpligtet til at lægge op til, at vi ikke, som fru Helle Degn sagde det før, trækker mere på bankkontoen, end den kan bære.

Skal vi ikke i dag koncentrere os om det emne, som er på dagsordenen? Det tror jeg vil gavne det hensyn, der er meget grundlæggende og bred enighed om at varetage, nemlig at sikre en så effektiv dansk udviklingsbistand som overhovedet muligt.

Det første punkt i fru Helle Degns dagsorden kan vi selv sagt støtte. Jeg har jo allerede på regeringens vegne givet tilsagn om at udarbejde og fremlægge en sådan rapport.

(Kort bemærkning).

Helle Degn (S):

Jeg tror, de fleste både her i salen og i den danske offentlighed godt kan forstå, at udenrigsministeren har et udpræget behov for at bede om ordet straks og få stoppet den støj, han selv så rigeligt har givet anledning til at der kom på skærmen.

Desværre må jeg sige, at jeg er uenig med udenrigsministeren. Den støj, ministeren har foranlediget, gør, at Folketingets øvrige partier desværre er blevet tvunget til at blande tingene sammen – i og med, at udenrigsministeren har skabt tvivl om, hvorvidt Folketinget er parat til at yde en bistandspolitisk indsats af den størrelsesorden, som hidtil har været gældende. Selvfølgelig ser vi yderligere på baggrund af den debat, der skal finde sted i dag, et behov for, at bistanden har den størrelse, som nu engang er vedtaget i den rullende 5-års-plan.

Per Stig Møller (KF):

Som i 1985 undlader vi at stemme til den forelagte dagsorden. Herefter skal jeg gå over til dagens emne.

Brundtland-rapporten har før været til diskussion i dette Ting. Debatten viste bred enighed om dens værdi og om, at den havde fremdraget en række forhold, der skal gøres noget ved, hvis verden skal blive til at leve i for vore børn og børnebørn.